

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

MÚSICA CON LA SIMFÒNICA DEL VALLÈS**FEINSTEIN CANTA A SINATRA EN EL PALAU**

BARCELONA

Michael Feinstein canta a Sinatra. Así se llama el concierto del cantante, pianista y compositor norteamericano Michael Feinstein en el que rendirá homenaje a Frank Sinatra acompañado por la Orquesta Simfònica del Vallès en un concierto debut en España en el Palau de la Música Catalana, este sábado, dentro del Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona.

Feinstein explicó ayer que las

canciones que ha escogido son de distintos periodos de la vida del cantante, ya que éste cantó de manera diferente en cada uno de ellos. El resultado es un equilibrio entre el *swing* y las baladas. sonarán *My Way*, *Strangers In The Night*, *Night and day*, *Brazil* y *For Once In My Life* y un *medley* en el que se explicará teatralmente la historia de Sinatra a través de sus canciones.

«La música te abraza». Así es como siente el intérprete la música

del maestro Sinatra. «No es fácil cantar las canciones de Frank Sinatra porque él las cantó mejor que nadie», reconoce. El cantante y pianista multiplatino confiesa que no quiere copiarlo sino que intenta compartir su sentido de su personalidad, musicalidad y estilo. Feinstein estará acompañado por la Orquesta Simfònica del Vallès, dirigida otra vez por el clarinetista Vicent Alberola, que completará el programa con un recuerdo a los musicales de Broadway interpre-

tando la suite *On the Town* de Leonard Bernstein (de la película que protagonizan Sinatra y Gene Kelly), y *Rodeo*, el ballet que compuso Aaron Copland, informa Europa Press. Con estas dos interpretaciones se completará un concierto con repertorio que va de costa a costa de los Estados Unidos repasando algunos de los éxitos del *Great American Songbook*, con maestros como Irving Berlin, George Gershwin, Richard Rodgers o Cole Porter.

▶ 17 Noviembre, 2016

Michael Feinstein actúa por primera vez en España

MIQUEL JURADO, **Barcelona**
"No hay ningún otro como Frank Sinatra. De todos los cantantes del pasado es el que perdurará, su música es totalmente atemporal. Fue el primero en elevar las canciones populares hasta las salas de concierto clásicas". Así se expresaba ayer en Barcelona el cantante y pianista Michael Feinstein que el próximo sábado presentará en el Palau de la Música Catalana un concierto especial dedicado precisamente a Sinatra. Especial no solo por la entidad del dedicatorio sino porque Feinstein estará acompañado por la Orquesta Simfónica del Vallès aportando así una dimensión nueva al proyecto.

Tras más de tres décadas de carrera profesional y 35 discos publicados, la del sábado será la primera actuación española de Michael Feinstein (Columbus, Ohio 1956). Ayer visitó el Palau y quedó impresionado. El sábado (a las 19.00 horas) esa emoción se compartirá con el público del Festival de Jazz y de la temporada Simfónica al Palau que han juntado esfuerzos para este concierto. "Me gusta la música latina y la música clásica de aquí: Mompou, Granados, Albéniz,... Conoci un poco a José Iturbi", prosigue el pianista y cantante. "En Estados Unidos solo la música pop genera interés. Todo lo demás, incluida la música clásica está de capa caída. Por lo que he visto, aquí se aprecian más otros tipos de música. Oyes música latina, francesa, clásica,... el ambiente es más abierto que en los Estados Unidos".

La esencia de Sinatra

Dirigida por Vicent Alberol, la Simfónica del Vallès interpretará en la primera parte *Rodeo* de Aaron Copland y *On the town* (*Un americano en París*) de Leonard Bernstein, para dedicar toda la segunda mitad a Sinatra. "No es fácil cantar sus canciones porque él las cantaba como nadie", puntualiza. "Utilizaba las canciones para explicar cosas, para contar una historia como si fuera una película, sentía lo que cantaba y lo hacía siempre como si fuera la primera vez. Además, su voz era muy especial y su apariencia también: romántico pero peligroso. Lo más importante cuando estabas a su lado era no hacerle enfadar".

Michael Feinstein dedicó un disco a Sinatra en 2008 y una segunda parte en 2011. "Conocí a Sinatra personalmente y fue muy amable conmigo. Yo era un desconocido y él me dedicó su tiempo. Cuando canto sus canciones lo que intento es captar su humanidad. No quiero imitarle ni hacer una copia sino meterme en la esencia de su estilo".

► 17 Noviembre, 2016

L. R. -Barcelona

Michael Feinstein canta a Sinatra en el Palau junto a la Simfònica del Vallès

El pianista y cantante estadounidense Michael Feinstein debutará el sábado, 19, en España, en un concierto «íntimo» en homenaje a Frank Sinatra, en el Palau de la Música en Barcelona, como parte del 48º Voll-Damm Festival Internacional de Jazz de la ciudad. Feinstein aseguró ayer sentirse «honrado» y «agradecido» por haber sido invitado a España «porque hay un mayor aprecio a todo tipo de música y una gran historia musical». El artista destacó como ejemplo la «contribución especial» músicos y compositores catalanes como Federico Mompou, Enrique Granados e Isaac Albéniz. El cantante recordó

Michael Feinstein

Archivo

como hace cinco años, de visita en Barcelona, «caminaba por la ciudad cantando, pero nadie me pagaba».

Michael Feinstein, uno de los grandes nombres que representa la herencia de la música popular estadounidense, interpretará clásicos de Frank Sinatra junto a la Orquesta Simfònica del Vallès, que colabora por cuarta ocasión con el Festival Internacional de Jazz de Barcelona. «No es fácil cantar las canciones de Sinatra porque él las cantaba mejor que

nadie», aseguró Feinstein, afirmando que ha optado por «compartir una parte de su personalidad» sin buscar realmente «copiar» al mítico cantante, «porque no tiene sentido».

Sobre su colaboración con la Simfònica del Vallès, Feinstein afirmó que «es importante que la música no sea solo música de fondo sino un dueto con la orquesta, que los arreglos sean especiales y usen los talentos de todos los músicos». Para el artista, la «grandiosidad» del sonido de la

sinfónica le permitirá arrojarse «con una hermosa manta de sonido que me inspira a cantar diferente».

La orquesta permitirá evocar los musicales de Broadway interpretando, por ejemplo, «On the Town» de Leonard Bernstein, del filme protagonizado por Sinatra y Gene Kelly. El músico, quien oscilará entre el «swing» y las baladas, ha realizado sus propias orquestaciones a partir de las partituras de las canciones que cantó Sinatra y ha reconstruido algunos de los arreglos clásicos para formar «un proyecto completamente original». Así, por ejemplo, interpretará «My Way» con la letra que cantó Sinatra o se adentrará en el «latin jazz» con «Brazil».

▶ 17 Novembre, 2016

Alicia de Larrocha, en una foto publicitària feta a la dècada dels quaranta, abans de fer el gran salt internacional. / DUART

El llegat de la millor pianista

El fons documental de la vida d'Alicia de Larrocha serà accessible al públic

Blanca Cía

Encara que sigui tan baixeta (1,49 m) que amb prou feines podia arribar als pedals, va agafar el comandament del teclat com un home, llançant les seves petites mans furiosament sobre les tecles per emetre les notes com una fàbrica brillant de colors i sonoritats". La cita és d'una crítica que va publicar la

revista *Time* el 15 de desembre de 1967 d'un recital de la pianista Alicia de Larrocha, el primer que va fer al Carnegie Hall de Nova York. Una de les desenes de crítiques dels seus concerts, que al llarg de la seva vida musical de 70 anys destacaven dues coses: la perplexitat per la força d'una dona aparentment fràgil i el perfeccionisme i sentiment de les seves interpretacions.

A De Larrocha (Barcelona, 1923-2009) no li agradava ser el focus de res, ni de la premsa ni de tot el soroll que hi havia al seu voltant. I encara menys volia que s'escrivis un llibre sobre ella estant en vida: "No, quan jo ja no hi sigui, feu el que vulgueu", etzibava a la seva família. Set anys després de la seva mort s'ha editat *Alicia de Larrocha. Notes para un genio* (Alba), una biografia escrita per la periodista musical

Mònica Pagès sobre la vida de qui va ser qualificada per la crítica com la millor pianista del món. Una definició que a ella no li agradava gens. El llibre està profusament documentat a partir de l'arxiu familiar que es conserva i que s'està organitzant a consciència al mateix pis de Sarrià on la pianista va viure des de 1976 fins a la mort. L'objectiu de la família és que tot sigui accessible per internet.

PASSA A LA **PÀGINA 2**

► 17 Novembre, 2016

VE DE LA PÀGINA 1

En arxivadors perfectament organitzats s'alienen caixes i caixes amb milers de documents. També es conserven alguns dels vestits d'algunes de les actuacions més singulars d'Alicia de Larrocha, que, en realitat, en aquest pis no s'hi estava gaire temps: el poc que li quedava entre les interminables gires per Europa, els Estats Units, Àsia... arreu del món. Ni més ni menys que 4.400 concerts i un centenar d'enregistraments en 70 anys de carrera. Un pis, reformat per la seva filla, Alicia Torra, que està impregnat d'ella: records, fotos, cartes, retalls de premsa, tots els programes de mà dels seus concerts, discos, premis —una cinquantena de nacionals i de tot el món— i, per descomptat, el seu piano de cua Steinway. “Llavors el piano estava al costat de la sala. Quan era a casa, quan podia tancava la porta corredissa per tocar”, explica la seva filla. Per no “molestar” els veïns li posava sordina: coixins i mantes que esmortien el so. El mateix feia als hotels, on solia demanar un piano per practicar, practicar i practicar.

Tot a la vida de la pianista estava supeditat a la música. La seva família, primer la dels seus pares i germans, i després la seva pròpia, ho van assimilar des del primer moment. Va néixer en una família amb cultura musical: la seva mare va ser deixeble d'Enric Granados i el seu pare solia tocar el violí. La seva tia Carolina, amb la qual tenia una estreta relació, era professora de piano. “Totes les circumstàncies eren propícies perquè fos pianista”, deia la mateixa De Larrocha en un document que recull el llibre. Va aprendre les notes abans que les lletres. Un dia, després d'escollir en una de les classes de la seva tia interpretar *La primavera* d'Edvard Greig, Alicia es va asseure al piano i la va tocar de memòria. La família va decidir portar-la a l'Academia Marshall, l'escola continuadora de l'Academia Granados. Als quatre anys, una Alicia amb un bucle sobre el

Fotos, cartes, retalls de premsa, tots els programes de mà dels seus concerts i discos conformen el fons documental de De Larrocha

front i les cametes penjant va tocar en una sala d'audicions d'aquesta acadèmia. Dos anys més tard va fer el seu primer concert en un dels palaus de la Fira de l'Exposició de Barcelona. D'aquesta època és una divertida foto publicada al llibre, en la qual es veu Alicia amb una partitura recolzada en una caixa i en la qual toca el piano. Amb set anys, el 1930, va debutar al Palau de la Música de Barcelona, i aquest mateix any l'Ajuntament de Barcelona li va concedir una subvenció de dues mil pessetes “per contribuir que segueixi els seus estudis de piano”.

Van ser els seus pares, primer, els que van recollir tots els testimonis documentals dels concerts de la petita Alicia, que va evolucionar musicalment amb l'ensenyament de Frank Marshall, el seu mestre i al qual venerava, segons queda clar en les desenes de cartes que li escrivia quan estava de gira fora de Barcelona.

“Es podria dir que estava posseïda pel piano”, explica l'autora del llibre, Mònica Pagès, que va conèixer Alicia personalment. “Espero tenir una altra vida per poder-me dedicar plenament a la música”, va escriure De Larrocha en algun moment de la seva vida, i aquesta és la frase que introdueix el llibre. Plenament o no, la veritat és que en la vida que li va tocar viure la música va ser la seva gran passió. “No he pensat mai en res, el meu únic ideal és la música i fer música, per a mi és com l'aliment de la meua vida”, explicava en una entrevista. Ho va aplicar rigorosament, fins i tot a costa de la seva família. Es va casar amb un altre pianista, Joan Torra. “Ja n'era un admirador abans de conèixer-la personalment i quan van començar a festejar el meu pare li tenia una veneració total. En els primers anys van arribar a tocar junts, però de seguida ell es va adonar que era ella la que despuntava, que era un geni”, subratlla la seva filla. “Alicia era una noia independent i apassionada, de vegades

Alicia de Larrocha en una de les visites culturals durant la gira que va fer per Egipte el 1964 (foto superior). A sota, en el seu primer concert, quan tenia sis anys. A la pàgina dreta, l'espai en el qual s'està organitzant el fons documental, al pis de Sarrià on va viure, ple de fotos, premis, documents i el seu Steinway.

/ ARXIU FAMILIAR /
JOAN SÁNCHEZ

▶ 17 Novembre, 2016

molt fràgil, de vegades molt segura de si mateixa", escriu Pagès.

Després d'uns anys trenta prometedors, en època de la República, en els quals la pianista enllaçava concerts i recitals per Espanya, la Guerra Civil va imposar un forçat parèntesi i és a partir dels quaranta que s'inicia la seva carrera internacional. Que va ser imparabile. Torra, llavors encara el seu xicot, va ser el seu primer agent, i després qui s'entenia amb els representants de l'artista. També va ser qui va continuar la tasca de documentalista: va encomanar a Alicia que li enviés dos programes de mà de cada un dels seus concerts. Per tenir registre de les seves actuacions, un amic de la parella, Constantin Malaxa, meloman impenitent, portava un magnetòfon amb micro i gravava els concerts de la pianista a l'Amèrica del Nord. Centenars d'aquestes cintes també van anar a l'arxiu familiar, "ara les hem digitalitzat totes", explica la seva filla obrint un calaix ple de cedés.

La també pianista Rosa Sabater, Victòria dels Àngels —eren coetànies—, Frederic Mompou, Xavier Montsalvatge, Carles Surinach, Eduard Toldrà i Conxita Badia van ser alguns dels seus amics. El seu univers de relacions també girava al voltant de la música. Arthur Rubinstein explicava en una entrevista el 1974 que en una de les seves visites a l'Acadèmia de Frank Marshall, amb qui l'unia amistat, va escoltar tocar Alicia quan tenia sis anys: "La vaig escoltar interpretar un nocturn de Chopin mentre les seves cametes ballaven a l'aire. La seva forma de sentir la música és una cosa que ni s'ensenyia ni s'aprèn". Un altre dels grans pianistes, Arturo Benedetti Michelangeli, també va quedar sorprès amb una interpretació d'una jove De Larrocha —als 20 anys— en un concurs a Ginebra. La pianista va compartir escenaris amb tots els grans músics i veus de l'època: el pianista André Previn —amb qui va coincidir en 30 concerts i que escriu el pròleg del llibre—, el violoncel·lista Mstislav Rostropòvitx o el violinista Itzhak Perlman, per esmentar-ne només uns quants.

A la soprano barcelonina Victòria dels Àngels la va conèixer el 1940 quan van gravar juntes un disc de promoció d'un concurs patrocinat pel conyac Los Tres Cosacos de Ràdio Barcelona. I es van fer amigues, encara que van haver de passar 31 anys fins que compartissin escenari al Hunter College de Nova York.

"Durant set anys no van tenir fills. Al principi no els van buscar, i quan els volien, no venien. La van operar de l'apèndix i poc després es va quedar embarassada. Ella deia que alguna cosa havien fet, a més d'extreure-li l'apèndix... El meu germà Kiko va néixer el 1957 i jo dos anys més tard", comenta Alicia. De Larrocha es va prendre un curt parèntesi professional, de tot just tres mesos, quan va tenir els

Estava convençuda que eren els condicionaments socials i familiars el que impedia el desenvolupament de la dona

dos fills. "Va ser el meu pare qui va assumir la criança de tots dos. Van ser uns avançats al seu temps i van intercanviar els papers", afegeix la filla, que reconeix la duresa de tenir la mare gairebé sempre lluny. També ho va ser per a la pianista: "La nena té un gra al cap, és molt gran? Em sembla que agafaré el primer tren...", escrivia una angoixada Alicia al seu marit en una carta del 26 d'agost 1959 des de Santiago de Compostel·la.

En una entrevista que li van fer el 1970, l'artista va ser preguntada sobre si ser dona era un avantatge o un desavantatge: "Per a mi no és el fet de ser dona, sinó la posició de la dona, o sigui, el fet que la dona es casa, té família, té un marit, una llar. Aquesta és la dificultat". Estava convençuda que eren els condicionaments socials i familiars els que impedièien el desenvolupament de les dones. Ella agraïa al seu entorn, la seva família, el fet

Un cràter a Mercuri i sense carrer a Barcelona

Al planeta Mercuri hi ha un cràter que des de juny del 2013 s'identifica com Alicia de Larrocha "pianista espanyola", segons la fitxa de la International Astronomical Union de la NASA. Una de les avingudes de la ciutat de Màlaga porta el nom de la pianista, i de la unió de dos col·legis públics a Alcalá de Henares es va construir un nou CEIP que va obrir les portes el 2013 amb el nom d'Alicia de Larrocha, un episodi que no va estar exempt de polèmica, perquè els pares dels nens havien pensat en un altre nom. "A mi em va arribar tot per un avís a Google que m'avisava de qualsevol cosa que portés el nom de la meua mare i així vaig saber de l'avinguda de Màlaga, i del col·legi d'Alcalá d'Henares que cada any em convidava a la setmana cultural que fan. Jo hi vaig encantada, i em sorprèn veure els treballs que fan els nens sobre ella. Fins i tot el cor porta el seu nom".

I Barcelona? La ciutat en la qual va néixer i que li va concedir una subvenció per ajudar en la seva formació musical quan era una nena, que li va concedir la Clau de la Ciutat el 1968, la Medalla d'Or al mèrit artístic el 1980 i el Premi Ciutat de Barcelona en 2000, no l'ha tingut en compte en el nomenclàtor. "La veritat és que ens costa una mica entendre-ho. En vam arribar a parlar amb el regidor de Cultura, Jaume Ciurana, en l'època de Xavier Trias. Ens van comentar que hi havia una llista de noms en espera per a carrers nous, perquè canviar el nom d'algun que ja existeix és una mica complex", explica la seva filla sense evitar un gest de decepció. Ara el que més preocupa la família és concloure l'arxiu que fan dos documentalistes que van al pis de Sarrià gairebé cada dia i fer que sigui accessible a tothom que el vulgui consultar en línia. "Hem decidit fer-ho i pagar-ho nosaltres mateixos, perquè si ho haguéssim donat a alguna institució segur que hauria anat a un magatzem en caixes per falta de recursos. A més, no és el mateix organitzar un fons coneixent bé la persona i les seves circumstàncies que encarregar-ho a algú sense aquesta percepció", afegeix. Diu que, quan estigui llist, cediran els originals a la Biblioteca de Catalunya. Però, de moment, volen preservar per ells mateixos el llegat de la pianista. Seguint amb aquesta idea, també han donat suport a un documental de la seva vida en el qual participen TV3 i Televisió Espanyola.

d'haver-se pogut dedicar a la seva "vocació". "S'escrivien cartes cada dia, i el meu pare es queixava que li explicava poques coses. Nosaltres també li escrivíem. Després ja va arribar el telèfon", recorda la seva filla.

Petita d'estatura i de mans menudes, no cessava d'exercitar-se, precisament per poder arribar a la vuitena i sobrepassar-la fins a la desena —dues notes més—, cosa que no era problema per a pianistes amb mans més grans. "Jo la recordo sempre estirant el palmell de la mà, fent exercicis a la taula, a casa, als restaurants, en qualsevol lloc", diu la seva filla. "Aquest dit petit és el que em salva", explicava l'artista, perquè el tenia més llarg del normal.

"Les cartes i els programes han estat les principals fonts d'informació per afrontar la biografia, les que va mantenir primer amb els seus pares i la seva tia, després amb el seu xicot i marit, amb el seu mestre Frank Marshall, amb els amics i amb els seus representants, especialment amb Felicitas Keller", afirma Pagès, que ha estat treballant quatre anys en el text. El llibre és, sobretot, un document que reflecteix la vertiginosa carrera professional de De Larrocha, a qui van arribar a batejar com Lady Mozart.

El seu primer concert als Estats Units va ser a Los Angeles en 1954. El seu amic i músic Carles Surinach va advertir que sense l'etiqueta de Nova York "no et volen enlloc. Per tant, cal pagar-se el concert", escrivia en una carta, que conclouia: "No tinguis por d'Amèrica, et cuidarem bé". Les gires per Europa i Espanya —a Barcelona el seu escenari més habitual va ser el Palau de la Música i posteriorment també l'Auditori— se succeïen. A l'estiu de 1961 va fer diversos concerts a l'Argentina. Albéniz, Falla, Granados, Mompou, Turina, Montsalvatge, Mozart, Beethoven, Chopin, Rakhmàninov... el seu repertori era amplíssim. A De Larrocha no li agradava que l'encasellessin com a pianista espanyola: "Sóc una pianista d'Espanya", aclaria l'artista per fer èmfasi que anava més enllà de la música de compositors espanyols.

Amb 47 anys havia fet la volta al món. Li encantava viatjar, i no va tenir cap problema a fer-ho sola, tota una raresa en aquells anys. Quan arribava a la destinació l'anava a buscar el seu representant o els amics. "A l'avió estic com a casa", recorda Alicia que deia la seva mare. Les dècades dels setanta, vuitanta i noranta van ser les més centrades en les gires internacionals, especialment als Estats Units, on va arribar a actuar 16 vegades a Nova York en un any. En aquesta ciutat va tenir un apartament en el qual no faltava un Steinway que li va cedir la marca perquè practiqués i que després, en morir l'artista, va regalar a la família.

"Quan el nostre pare va emmalaltir, ella va agafar un parèntesi per estar amb ell, que va morir el 1982. Nosaltres ja érem grans, i ella va tornar amb més dedicació encara a les seves gires i concerts, que no va abandonar fins que gairebé va tenir 80 anys", recorda Alicia. "Necessitava audiófons per seguir tocant. Les seves mans es ressentien de tant treball acumulat", precisa Pagès al llibre. La gira de comiat dels escenaris va començar el 2002 i els seus fills, Kiko i Alicia, es van presentar al Japó, on estava actuant, per donar-li una sorpresa el dia que complia 80 anys. El 29 de novembre de 2003, a Jerez, l'artista va escriure al programa de mà: "Últim concert de la meua vida". Va començar llavors una vida familiar que, en realitat, no havia tingut mai, envoltada dels seus fills i de la seva neta. L'1 d'octubre de 2004 es va trencar el fèmur, "allò va ser el principi del final", apunta Pagès al llibre. La pianista va anar perdent progressivament les facultats per una degeneració neurològica. "A mi se'm feia molt estrany veure-la a casa", diu la seva filla al pis familiar, on ella viu ara, envoltada de l'esperit de la seva mare i, sobretot, de la seva música.

► 17 Noviembre, 2016

El pianista Daniel Ligorio interpretará obras de Granados en el Principal

El programa Otoño Cultural acerca mañana al afamado intérprete, que conmemorará el centenario de la muerte del compositor leridano

EL NORTE

PALENCIA. El programa del Otoño Cultural acerca mañana al teatro Principal, a partir de las 20:30 horas, al pianista Daniel Ligorio con un programa que conmemora el centenario de la muerte del compositor leridano Enrique Granados. Considerado por la crítica y el público como uno de los pianistas de más proyección del panorama nacional, Ligorio firmará un recorrido por los vínculos de Granados con la música popular, la de salón y la de altovirtuosismo.

El concierto incluye la interpretación de las obras más representativas de las diferentes etapas creativas de Granados, como 'Danzas españolas' op. 37 (selección), 'Valses poéticos', 'Allegro de concierto', op. 46 y las 'Escenas románticas'. Dividido en dos partes, estas partituras y composiciones se escucharán de las manos de Ligorio.

Su increíble nitidez y pasión le hacen merecedor de éxitos de crítica y público. Así, destacan las opiniones del célebre compositor Xavier Montsalvatge: «El arte pianístico de Daniel Ligorio no engaña, porque es por encima de todo, auténtico», en un recital suyo en el Auditorio Nacional con la orquesta de Radio Televisión Española, o la del crítico Xavier Cester: «Desde la inolvidable visita de Claudio Arrau no escuchábamos en Barcelona un emperador pianísticamente tan extraordinario», con ocasión de su interpretación del quinto concierto de Beethoven en el Palau de la Música con la Orquesta Sinfónica Nacional de Cataluña.

Importantes giras

Sus premios como pianista y componente de grupos de cámara le han abierto las puertas a importantes giras de conciertos en Europa y en América, destacando galardones como el del concurso nacional de Juventudes Musicales de España o el 'Infanta Cristina', e internacionales como el 'Kendall Taylor Beethoven Piano Prize' o el 'Tournamet Competition', tras ser seleccionado como mejor grupo de música de cámara español.

▶ 17 Novembre, 2016

«Els diners fan mal, són un verí que corromp»

ROSARIO Cantant, presenta 'Gloria a ti' al Palau

ADRIANA VALERO DENGRA
BARCELONA

Lluitant un espectacular i acolorit vestit de cua i cantant per *bulerias*, la coronada com a reina del *gypsy funky* torna més «autèntica» i «pura» que mai amb el treball que més l'acosta a les seves arrels flamenques, *Gloria a ti*. A través d'11 composicions que combinen rumbes caribenyes, ritmes de funk i balades amb aires rockers, Rosario firma aquest retorn als seus orígens sense deixar de costat la fusió d'estils que la van portar a guanyar dos Grammy Llatins el 2002 i el 2004.

En aquest camí de tornada l'acompanyen artistes com Leiva i Descemer Bueno, i fins i tot els absents Antonio Flores, a través d'una cançó inèdita que va deixar maquettata, i Manolo Tena, amb qui va compondre quatre peces poc abans de la seva mort. La gira de presentació d'aquest nou treball inclou una parada aquesta nit al Palau de la Música Catalana (21.00 hores), on l'artista posarà sobre l'escenari «el seu disc més flamenc».

«Venero la vida perquè crec que s'ha portat molt bé amb mi. Tinc molts àngels al cel»

—¿A qui va dirigit el lema que dóna nom al disc, *Gloria a ti*?

—Venero la vida perquè crec que s'ha portat molt bé amb mi. Sempre he cregut en la llum blanca, en l'energia que ens il·lumina, i considero que és necessari tenir-la molt present, mirar-nos per dins amb calma i amb serenitat. És un missatge que cada un pot portar al seu terreny. També celebrego la vida perquè tinc molts àngels al cel i no vull que em deixin anar mai de la mà.

—En aquest disc la veiem més flamenca que mai. ¿Què la va portar a pensar que aquest era el moment adequat per fer un treball així?

—Jo sempre he sigut molt flamenca, però *Gloria a ti* és més flamenca

per la producció. Volia fer un disc més pur, sentit i autèntic, sense tanta producció com l'anterior, per tornar a les meves arrels. Però segueixo sent la mateixa Rosario i en aquest treball hi ha rumbes, funky i una miqueta de tot. Aquest és el meu estil, toco molts pals.

—La portada avança el contingut del disc, amb vostè lluint un vestit de cua de la seva mare.

—Sí, volia portar aquest vestit de cua a la foto perquè considero que representa les meves arrels i la meua sang. La meua família forma part del disc perquè al capdavant és una part fonamental del que sóc jo.

—A part del vestit de cua, també dedica a la seva mare una de les composicions, *Ai Mamasota*.

—A Colòmbia anomenen així les dones que són valentes i lluitadores. Un fan em va dedicar un comentari dient: «Ai, *mamasota*, aquesta dona m'altera». Em va inspirar per compondre aquesta cançó, que volia dedicar a la meua mare, que era tota una *mamasota*.

—Gràcies als avenços tècnics, canta amb el seu germà Antonio. ¿Era un deute pendent?

—No vam deixar gaires coses grava des junts i tenia ganes que la gent més jove conegués la seva obra amb aquesta cançó inèdita. És una peça amb una essència i un missatge meravellós per a tota aquesta gent que viu amb agents tòxics i per a aquells que ens oblidem d'estar en contacte amb la naturalesa.

—A més a més, al disc hi ha quatre cançons escrites amb Manolo Tena poc abans que morís el 4 d'abril passat.

—Ell tenia moltíssima il·lusió d'ajudar-me, especialment amb la cançó dedicada a la meua mare, perquè l'estimava molt. Era un artista generosíssim i estic molt orgullosa que estigui present en aquest disc. No em pensava que se n'aniria tan aviat, ara tinc una cosa més d'ell.

—També inclou dues cançons compostes per Leiva. ¿Com va sorgir aquesta col·laboració?

—Primer em va enviar *Dicen por ahí* i em va fascinar. Em vaig posar en contacte amb ell per preguntar-li com m'havia pogut sentir tant i em va enviar una segona cançó. Em va sorprendre moltíssim perquè va sentir el meu palpit completament.

—*I sin darme cuenta és una metàfora de la seva forma de compondre. ¿Com la definiria?*

—Tinc moltes nits gloriòs i tempestuoses. És quan et surt aquesta pena, tots els teus sentiments, vivències i arrels, quan sense adonar-te'n et surt una cançó perquè els *duendes* han vingut i t'han trastocat.

—A *Dinero* fa un al·legat antimaterialista. ¿Té alguna cosa d'autobiogràfic?

—Sóc molt espiritual i crec que, encara que els diners són importants per viure, fan molt de mal, són un verí que corromp. No és una vivència pròpia, però he conegut gent que s'ha espantat pels diners. ≡

▶ Rosario, durant la seva visita a Barcelona, la setmana passada.

Canal 33-Tria 33

16-11-2016

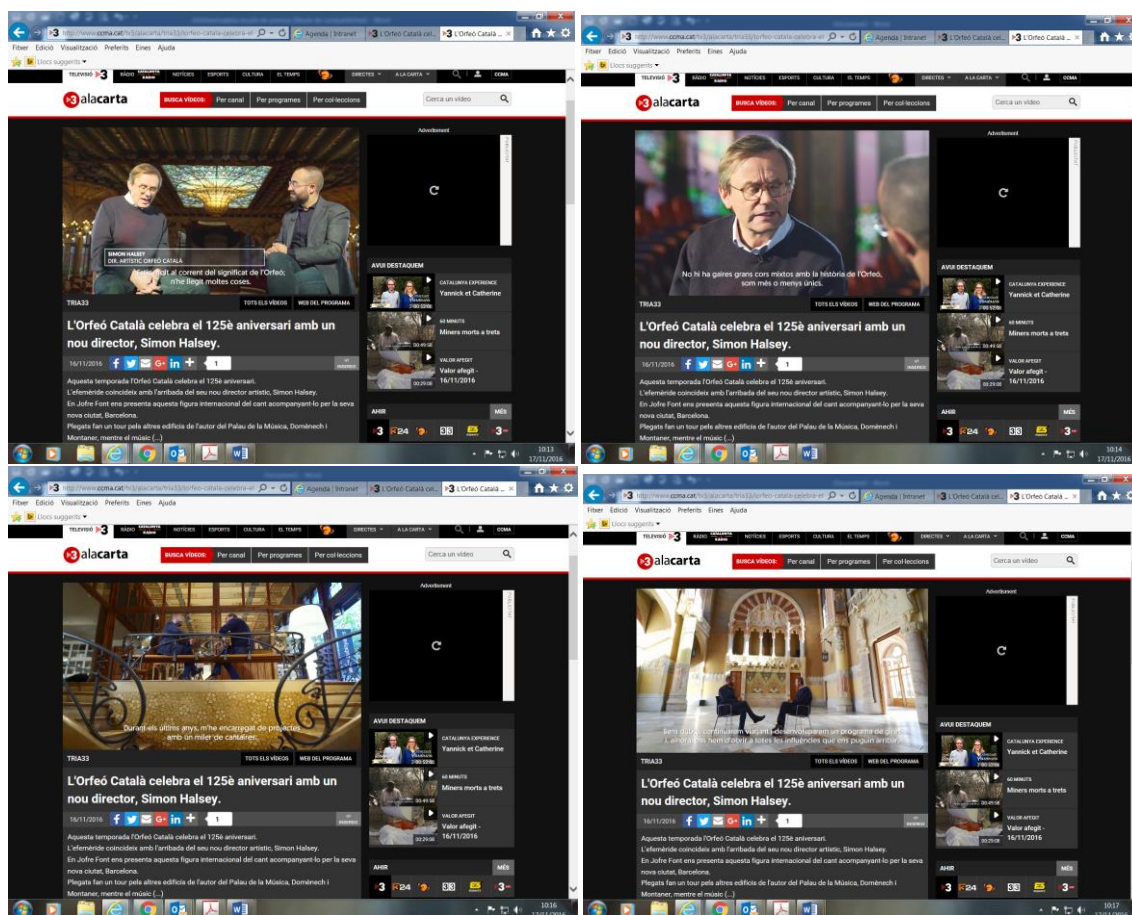
Coincidint amb el 125è aniversari de l'Orfeó Català, el programa emet un reportatge amb una extensa **entrevista amb Simon Halsey**, nou director artístic dels cors de l'Orfeó Català i assessor artístic del Palau. El presentador, Jofre Font, i Halsey fan un recorregut pels edificis principals de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner de Barcelona, escenaris on es desenvolupa l'entrevista, començant pel Palau de la Música Catalana i continuant per la Casa Lleó Morera, la Casa Thomas, la Casa Fuster i el Recinte Modernista de Sant Pau. Halsey explica els seus objectius al capdavant dels cors de l'Orfeó.

Enllaç versió reduïda (7 minuts)

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/tria33/lorfeo-catala-celebra-el-125e-aniversari-amb-un-nou-director-simon-halsey-video/5631995/>

Enllaç versió sencera (27 minuts)

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/tria33/30-minuts-amb-simon-halsey-nou-director-artistic-de-lorfeo-catala-v-o-angles/video/5631999/>

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Estrena a Barcelona d'Alba eterna', òpera de Guinovart

Redacció on 16 novembre, 2016 / 0 comments

© Antoni Bofill

TARDES AL PALAU. *Alba eterna* (2009), òpera amb música d'Albert Guinovart i llibret de Jordi Faura, Marta Matheu, Anna Alàs, Josep-Ramon Olivé, Marc Sala, Bealia Guerra. Orquestra Camera Musicae, Albert Guinovart, piano. Dir.: Tomàs Grau. **PALAU DE LA MÚSICA. 7 DE NOVEMBRE DE 2016.**

Per Roberto Benito

El compositor i pianista barceloní Albert Guinovart, conegut per les seves composicions en diversos gèneres, així com per la labor concertística, es va endinsar al complex món de l'òpera el 1998 amb l'òpera *Atzar*, i van haver de passar onze anys per al seu segon títol, *Alba eterna*, un encàrrec que va ser estrenat a Reus el desembre del 2009. Gairebé set anys més tard arriba en format de concert l'estrena a Barcelona, propiciada pel Palau de la Música amb el cicle Tardes al Palau i a càrrec de la mateixa orquestra que l'hi va estrenar en terres tarragonines.

Quatre cantants solistes joves acompanyats d'una ballarina, el compositor al piano i una formació instrumental de cambra (onze músics) són els efectius d'aquesta òpera de gairebé dues hores de música que va comptar amb l'aplaudiment del públic en diversos moments i sobretot al final de les dues parts en què està dividida l'obra.

Aquesta estructura en dues parts se subdivideix en setze escenes titulades curiosament en català i llatí indistintament amb noms poètics molt suggeridors que ens evoquen aquesta reflexió sobre la felicitat i el temps, els dos eixos del llibret escrit per Jordi Faura que en aquesta versió concertant es va oferir sense sobretítols, la qual cosa no va ajudar gaire a valorar ni la qualitat del text ni la seva força poètica, en requerir un esforç en la percepció doble de text i música al mateix moment. És una llàstima que el Palau, organitzador de l'esdeveniment, que en altres ocasions, com va fer amb les òperes de la trilogia Da Ponte ofertes per René Jacobs, va oferir sobretitulació, no tingués la mateixa cura amb una òpera del país. La música de Guinovart en aquesta obra segueix la seva estètica de no renunciar a la melodia ni a uns *cantables* atractius acompanyats d'una orquestració clara, diàfana i rica malgrat els escassos mitjans instrumentals per als quals està escrita: quintet complet de corda, flauta-flautí, oboè-corn anglès, clarinet, fagot, trompa, percussió i piano.

Al llarg de l'obra, Guinovart recorre a temes que es van repetint bé en l'aspecte melòdic com en el rítmic, amb cèl·lules petites que es van desenvolupant i canviant, o bé com el motiu inicial del pas del temps, en una onomatopeia del tic-tac d'un rellotge mecànic i que serà el *locus* temàtic de tota l'obra. Amb un caràcter proper a les obres d'Alan Poe, la màgia de l'obra et va atrapar des de bon inici, amb la curiositat inicial que provoca la terrible ària de la directora plena de virtuosisme i una tessitura diabòlica i que, a mode de pròleg, ens ofereix una reflexió sobre la vida en el seu indefectible esdevenir.

Una de les originalitats d'aquesta obra és la disposició vocal, ja que tradicionalment el paper de pare es reserva a les veus greus i el de fill a les veus agudes. En aquest cas, el compositor prefereix reservar la corda de tenor per a la figura paterna i la de baríton per al jove fill enamorat d'una ballarina, Bealia Guerra, que en comptes de cantar desenvolupa diverses coreografies en el transcurs de l'obra, amb un estil contemporani mesurat.

Un altre dels atractius que afavoreix l'atenció de l'obra, més en tractar-se d'una versió concertant, és la varietat de ritmes que es van succeir i dels quals Guinovart és un expert, tot enllaçant compassos diversos com en el duo inicial o en el dels pares de la primera part, dedicant a cada tema un compàs diferent en la seva reflexió sobre la bellesa i la vellesa.

© Antoni Bofill

Els intèrprets es van lliurar per fer creïble els papers respectius, tot destacant més les veus femenines sobre les masculines. En el paper de la mare, Anna Alàs ens va oferir una dona poderosa i alhora tendra, capaç d'enfrontar-se a la malvada directora i ser bona consellera del seu fill amb un instrument carnós, si bé de vegades amb alguns problemes de projecció. El baríton de moda a les institucions catalanes, Josep-Ramon Olivé, va cantar el seu paper de fill amb correcció i bona presència, si bé el seu registre superior s'hauria de projectar de manera més nítida i evitant anar cap a enrere, tot ofegant els aguts. El pare, interpretat per Marc Sala, ens va tornar a permetre gaudir del seu bon *legato* i elegància en el cant, si bé el volum orquestral va impedir que el seu instrument arribés a tot l'auditori amb la presència necessària. Tal vegada aquest rol necessiti un tenor d'una altra naturalesa, una mica més líric i menys lleuger, amb un centre més poderós.

Encara que aquesta òpera és una obra en què abunden els duos i els tercets, el personatge que sobresurt és el de la directora, magníficament interpretada per una Marta Mathéu en estat de gràcia, com feia temps que no l'escoltàvem. Si abans esmentàvem l'ària inicial de l'obra, dins de la primera part va destacar el relat llegendari just abans del primer interludi, dansat per Alba, la protagonista, o ja a la segona part els duos seguits que enfronten la directora, primer amb el pare i després amb la mare, a la qual acaba assassinant. Aquesta espècie de Lady Macbeth del nostre temps ens va regalar en la veu de Mathéu una interpretació tan veraç com per moments gairebé expressionista, però sense que per això perdés la bella línia de cant que posseeix. Finalment, cal destacar l'enorme qualitat dels instrumentistes de l'Orquestra Camera Musicae, tots ells amb papers absolutament solistes, una d'aquestes llums que brillen enmig del desert cultural musical que plana sobre aquests temps, i que es va crear de la mà del seu director titular, Tomàs Grau. Ambients rítmics, textures i colors, plans sonors i harmònics van fer d'aquesta nova òpera de Guinovart una vetllada atractiva, únicament millorable si s'hagués pogut veure amb una posada en escena onírica, tal com marca el llibret, i uns sobretítols per poder seguir-la millor.

Tant de bo que aquesta no sigui l'última incursió de Guinovart en el gènere ni la darrera incursió en l'òpera contemporània del Palau.

0

Like

194

Tweet